

Klimaatfilosofie?

Vanuit welke gewetensvragen zou er een verandering in ego-consumentisme mogelijk zijn? Is het mogelijk om dit om te buigen naar eco-consumentisme?

Hoe kunnen wij de aarde trouw blijven? Je verbonden voelen met de natuur als uitgangs- of startpunt om te komen tot een nieuwe houding en nieuw gedrag, kan ik dat alleen of is daar meer voor nodig?

Waar begint dat mee? Is dat denken, voelen of doen? Of is er juist een synergie tussen denken, voelen en doen nodig?

Wat zie ik mijzelf doen?

- Ik koop opeens biologische pleisters bij de Etos van 100% katoen.
- Ik koop opeens eco-schoonmaakmiddelen.

Maar waarom doe ik dit en wat voel ik daarbij?

- Is mijn bijdrage zinvol in een groter geheel of is mijn eigen gemoedsrust genoeg?
- Is er tijd genoeg?
- Is mijn en ons aller gedrag ook niet evolutionair bepaald?
- Zou je het decimeren van de mensheid, omdat hij de aarde voor zichzelf onleefbaar maakt, kunnen vergelijken met de meteorietinslag waardoor de dinosauriërs uitstierven? En hoe erg is dat?

Welke filosofen, andere denkers, biologen, schrijvers etc. hebben ons al gewezen op het effect van ons gedrag? Nietzsche; Bruno Latour; Rachel Carson; Sicco Mansholt; Club van Rome; etc?

Welke vraag zou ik willen stellen? Welke vraag moet/kan een gewetensvraag worden? Er is een blik in de toekomst en er is een blik in het verleden. Waar rouwen wij om? Kan hier de huiver relevant zijn, kunnen we de huiver als uitgangspunt nemen? Kunnen wij verblijven in de huiver?

Vragen:

In wat voor wereld verlang ik te leven? Wat voor soort economie hoort daarbij? Hoe verhoud ik mij tot die herbezinningsvragen? Wat zeggen (getuigen) onze (mijn) waarden over onszelf (mijzelf)?

Als onze huidige cultuur een cultuur van uitbuiting is, is de enige weg dan niet een cultuurtransformatie zijn er vormen van counterculture waar wij (ik) ons bij aan kunnen sluiten?

Zouden dit voorbeelden of onderdelen van die counter culture kunnen zijn: MOB; FTM; MD; Green Peace; Vuil juttten; Doe eens **Wad**; Pvd, stadslandbouw; klas in de kas, schooltuintjes; betekeniseconomie; pluktuinen; grootouders voor klimaat; etc. en zo verder?

‘Wat kan de aarde ons geven en wat kunnen wij de aarde geven’, zou dat de gewetensvraag van de nieuwe cultuur kunnen zijn?

Waar ligt onze persoonlijke opdracht? Waar begint dat mee? Is dat denken, voelen of doen? Of is er juist een synergie daartussen nodig? Hoe krijg je denken, voelen en doen in een reflectieve synergie om te voorkomen dat wij louter volgen en niet meer kritisch zijn?

Wat gaat die nieuwe houding opleveren, maar als daar geen antwoord op is, durf ik dan toch een stap te zetten of de sprong te wagen? Tegelijkertijd is ook de vraag wat de kracht en de kunst van het wantrouwen kan zijn, er is uiteindelijk geen waarheid voor handen? Kunnen wij die ambiguïteit aan? Durven wij al deze vragen wel aan? Vanuit welke kiemkracht verlangen wij te leven? Wat gaat ons (mij) vitaliteit geven? Is het ongelooflijk web aan draden ook het web dat ons vitaliteit kan geven omdat al wat wij doen om de verandercultuur te versterken/verstevigen ook kiemkracht in zich heeft en geeft?

Arjen Schouten